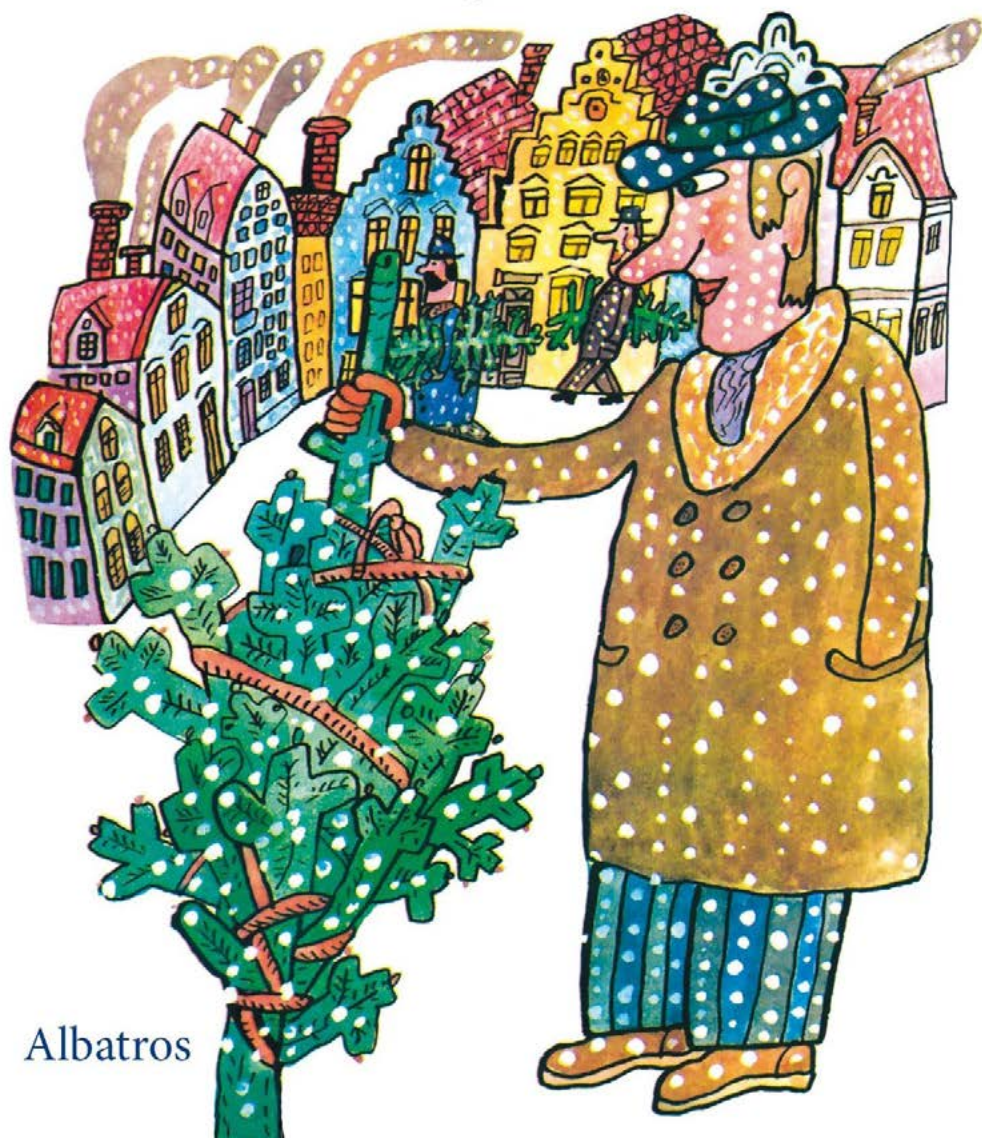

Zbyněk Malinský

Vánoční pohádky

Ilustroval Miloslav Jágr

Albatros

VÁNOČNÍ POHÁDKY

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatrosmedia.cz

Zbyněk Malinský
Vánoční pohádky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ZBYNĚK MALINSKÝ

VÁNOČNÍ POHÁDKY

ILUSTROVAL MILOSLAV JÁGR

Albatros

© Albatros, 2019

© Zbyněk Malinský – dědicové c/o Dilia, 1983

Illustrations © Miloslav Jágr, 1983

ISBN tištěné verze 978-80-00-08440-4 (1. zveřejnění, 2019)

ISBN e-knihy 978-80-00-08522-7 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-00-08542-5 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-00-08543-2 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

JAK SNĚHULÁK ZATOUŽIL PO VZDĚLÁNÍ

Někdo by si mohl myslet, že nejvíc sněhuláků je v Grónsku, když tam hodně mrzne. Ale v Grónsku žijí hlavně lední medvědi, a lední medvědi sněhuláky stavět nedovedou. Sněhuláky umějí nejlíp stavět kluci. A jsme doma, protože u nás je kluků habaděj.

Byla zima, a byl takový mráz, že slepoval nos jako vánoční cukroví, a kluk Pepík si stavěl sněhuláka. Postavil malého sněhuláka, neboť velkého by musel stavět ze židle.

„Budeš malý sněhulák, protože nemám židli,“ řekl Pepík, „a beztak by se mi zapíchla do sněhu.“

„Jo,“ řekl sněhulák a bylo mu jedno, že je sotva poloviční. Stejně ani nevěděl, jak vypadá velký sněhulák.

„Poloviční sněhulák, poloviční jméno. Budeš se jmenovat Hulák,“ rozhodl Pepík.

„Jo,“ zase sněhulák a bylo mu to jedno. Stejně ani nevěděl, že jsou i jiná jména.

Hulák je divné jméno i pro sněhuláka. Ale jméno to je, i když poloviční, a proto se musí psát na začátku

velkým písmenem, jako se velkým písmenem na začátku píše jméno Pepík nebo Brok, který na sněhuláka vrčel a štěkal.

„Co na něj vrčíš? Hulák je náš sněhulák,“ sdělil mu Pepík.

„Aha,“ pochopil Brok, zvedl nohu a sněhuláka maličko žlutě označil, aby se vědělo, že je to jejich sněhulák.

„Jde se sáňkovat,“ řekl potom Pepík a už frčeli po stráni dolů, vpředu Brok, za ním Hulák, vzadu Pepík a sáňkovali až do tmy. Sněhulák Hulák by jezdil pořád, jak se mu to líbilo, ale najednou roztrhlo tmu volání „Pepíkůůů“ a Pepík sáňkovačku ukončil:

„Jde se domů, nebo bude cajmrsk.“

Bylo po všem a šli domů, napřed Pepík, za ním Brok a naposled sněhulák. Hrnul se za nimi do dveří, ale Pepík ho zarazil:

„Huláku, ty nemůžeš, uvnitř bys roztál.“

Sněhulák zůstal před chalupou a poslouchal, jak měsíc rozcinkal hvězdičky a mráz zvonil na rampouchy.

Ráno z chalupy vyběhl Pepík s brašnou na zádech, s Brokem v patách a už ode dveří volal:

„Ahoj, Huláku, jede se do školy!“

A už zase frčeli na sánkách strání dolů, rovnou do školy. Hulák se hrnul za Pepíkem, ale dovnitř zase nesměl. A do školy nesměl ani Brok. Hulák stál u okna, koukal do třídy, jak se kluci koulují houbou, a povídal Brokovi:

„Nevím, proč tam nesmím. Koulovat se, to bych taky uměl.“

„Dělal bys loužičku. Já tam taky nesmím kvůli loužičkám,“ řekl Brok.

Potom zazvonilo, do třídy přišel pan učitel a začaly se dít věci, že sněhulák nestačil koukat. Pan učitel kreslil na tabuli jablíčka, domečky, lokomotivu, a ještě jiné předměty, potom psal číslice a potom zase písmena a žáci si to opisovali do sešitu.

„Co to dělají?“ ptal se sněhulák Broka.

„Samé hlouposti,“ odpověděl Brok.

„Je to tady o nastuzení, já jdu radši domů.“

Je pravda, že sněhuláci nepotřebují vzdělání. Sněhuláci stojí, koukají a mrznou. Snad je to proto, že ke vzdělání nepřijdou. Ale sněhulák Hulák přihlížel vyučování a zatoužil po vzdělání. Snad po něm zatoužil i proto, že měl lidské jméno. Každý den jezdil s Pepíkem na sáňkách ke škole a díval se oknem do třídy, jak pan učitel vyučuje počty, psaní i čtení. V noci si probranou látku opakoval. Brok se ale nechtěl učit a zůstal nevzdělaným psem.

Jednou ráno Pepík zase vyběhl s Brokem z chalupy, všichni tři nasedli na sánky a už ujížděli strání dolů ke škole. Před školou sněhulák slezl ze saní a hned se hrnul k oknu.

„Huláku, kam jdeš? Pojď, jedem ještě jednou,“ volal na něj Pepík.

„To bys přišel pozdě do školy. Hnedle bude zvonit,“ povídal sněhulák.

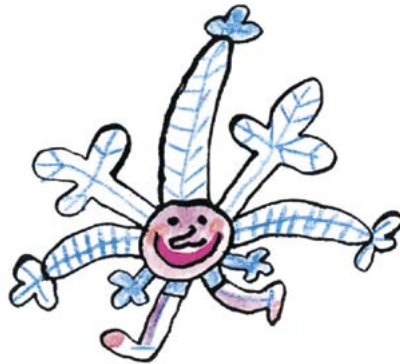
„Nic nebude. Ode dneška jsou vánoční prázdniny,“ řekl Pepík a celý den prosáňkovali. Ale večer, když sněhulák zůstal sám před chalupou, nedalo mu to, sedl si na sánky a svištěl dolů ke škole.

O vánočních prázdninách školník větrá třídy a ve škole se netopí. Sněhulák tiše vešel do třídy, sedl si do první lavice a díval se na tabuli. Byla na ní křídou napsaná básnička. Sněhulák si básničku přečetl, přečetl ji znovu a ještě jednou, až si ji zapamatoval.

Potom vyšel ze školy, stoupal strání k chalupě a u chalupy zaklepal na okno. Okno se otevřelo a sněhulák všem, kdo chtěli slyšet, říkal básničku:

„Podkovičky zazvoní,
jede zima na koni.
Znovu zase po roce
budou bílé Vánoce.“

A potom měsíc rozcinkal hvězdičky a mráz vyzválněl na rampouchy.

JAK VÁNOCE MÁLEM BYLY NA BLÁTĚ

Doma sedělo Jaro v květovaných šatech a Léto jen tak nalehko v koupacím plášti. Ve světnici bylo teplo a příjemně, ale na okno bubnoval déšť a v komíně pískal vítr na sedm píšťal.

„Už by tady měl být,“ řeklo Jaro.

„Musí přijít každou chvilku,“ odpovědělo Léto a vtom se dveře otevřely.

Na prahu stál Podzim. Rázem za okny ustal déšť a začalo sněžit. Podzim se hrnul dovnitř, ale Jaro ho zarazilo:

„Děláš řápoty, kdo to má uklízet?“

Podzim se vyzul z gumových holínek, dal Jaru i Létu pusu na přivítanou a zeptal se:

„Zima už je venku?“

Jak se můžeš tak hloupě ptát? Jeden z nás vždycky musí být venku,“ řeklo Léto a postavilo na čaj, aby se Podzim po službě v plískanici zahřál.

„Já vím,“ hučel Podzim, „my se přece všichni ne-sejdeme ani o Vánocích.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Vánoční pohádky.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.